

Брендан Уокър знаеше, че къщата ще бъде ужасна.

Първият издайнически знак беше супер превъзнесеният глас, с който брокерката Даян Добсън се опита да я пробута на майка му.

– *Най-невероятната* къща, която можете да си представите, госпожо Уокър – чуруликаше Даян от спикъра. – Съвършеното място за изтънчено семейство като вашето. Цената току-що беше драстично намалена.

– Къде се намира въпросната къща? – попита Брендан. Дванадесетгодишното момче седеше до по-голямата си сестра Кордилия и играеше *Ънчартед* на любимото си пиеспи. Беше облякъл синьо яке за лакрос с петна от трева, скъсани дънки и износени високи маратонки.

– Моля, кой се обажда там? – попита Даян, обърната към айфона си, поставен в стойката на таблото.

– Синът ни Брендан – отговори доктор Уокър. – Включихме ви на спикър.

– Значи разговарям с цялото семейство Уокър! Чудесно! Добре, *Брендан* – Даян говореше така, сякаш очакваше похвала, задето бе запомнила името му, – къщата се намира на „Сий Клиф Авеню“ 128, сред забележителни къщи, собственост на видни личности на Сан Франциско.

– Значи футболисти от „Форти Найн“ и „Джайънтс“ ли? – любопитства Брендан.

– Изпълнителни директори и банкери – уточни Даян.

– Мама му стара.

– Брен! – скара му се госпожа Уокър.

– Ще промените мнението си, щом я видите – продължи Даян. – Къщата е очарователна, старинна, около нея има парк, истинска перла...

– О-па, я чакай малко! – прекъсна я Кордилия. – Я пак!

– А с кого говоря сега? – попита Даян.

С кого ли каза? А стига бе! – помисли си Кордилия, но истината бе, че тя също използваше „кого“, а не „кой“, когато говореше изискано.

– Това е дъщеря ни Кордилия – отвърна госпожа Уокър. – Най-голямото от децата ни.

– Какво красиво име!

Хич не ми пробутвай простотии от рода на „какво красиво име“, искаше да я среже Кордилия, но като най-голяма умееше по-добре от Брендан да проявява тактичност. Беше високо, слабо момиче с нежни черти, които криеше под мръсно руса коса.

– Даян, семейството ни търси нова къща вече цял месец и през това време ни стана ясно, че брокерите използват език, който наричам „кодиран“.

– Със сигурност нямам никаква представа за какво говориш.

– Извинявай, но би ли ми казала какво точно означава „нямам никаква представа за какво говориш“? – намеси се осемгодишната Елинор. Тя имаше пронизващи очи, малко остро носле и дълга къдрава коса (същия цвят като на сестра ѝ), в която понякога се лепваше дъвка и си оставаше там, ако през деня бе лудувала. Обикновено беше тиха, освен в моментите, когато очакваха да пази

тишина, заради което Брендан и Кордилия я обичаха най-много. – Как е възможно да си сигурна, след като не знаеш?

Кордилия погледна с одобрение сестра си, кимна и продължи:

– Искан да кажа, Даян, че когато брокерите изрекат „очарователна“, имат предвид „малка“. Когато кажат „старинна“, означава, че е „мечта бърлога“. „Около нея има парк“ означава, че е пълна с термити. А виж, за „истинска перла“ не знам... сигурно означава „порутена“.

– Стига вече, това са пълни тъпотии – измърмори Брендан, без да откъсва очи от екрана, подрастен, че сам не се е сетил за всичко това.

Кордилия изви очи и продължи:

– Даян, да не би да се каниш да покажеш на семейството ни някое порутено къще, пълно с термити, което не става и за кучешка колиба?

Даян въздъхна.

– Тя на колко години е?

– Петнайсет – отвърнаха в един глас доктор Уокър и съпругата му.

– Говори, сякаш е на трийсет и пет.

– Защо – обади се отново Кордилия, – защото задавам смислени въпроси ли?

Брендан протегна ръка от задната седалка и прекъсна разговора, изтегляйки жицата на спикъра от таблото.

– Брендан! – изкрещя госпожа Уокър.

– Просто се опитвам да спестя срама на семейството.

– Госпожа Добсън се канеше да ни разкаже за къщата!

– Вече знаем какво ще представлява. Ще се окаже абсолютно същата като всички други, които можем да си позволим: кофти.

– Съгласна съм – обади се Кордилия, – а вие много добре знаете колко мразя да се съгласявам с Брен.

– Много даже се кефиш, когато се съгласяваш с мен – изломоти Брендан, – защото само тогава знаеш, че си права.

Кордилия се изсмя, а Брен не можа да се сдържи и се усмихна.

– Добре го каза, Брен – намеси се Елинон и погали брат си по несресаната коса.

– Деца, да се опитаме да мислим положително за къщата – обади се доктор Уокър. – „Сий Клиф“ си е „Сий Клиф“. Говорим за прекрасна гледка към моста Голдън Гейт. Искан да я видим и искан да разбера за тази „драстично намалена цена“. На кой номер беше?

– Сто двайсет и осем – отвърна Брендан, без да вдига поглед. Той притежаваше стряскащия талант да помни какво ли не, което бе резултат от наизустяването на мачове и мръсни филми. Родителите му се шегуваха, че ще стане адвокат (защото беше цар на споровете), но Брендан нямаше никакво желание за тази професия. Исканше да е футболист или във „Форти Найн“, или в „Джайънтс“.

– Напиши го в телефона ми, ако обичаш. – Доктор Уокър подаде слушалката на Брендан.

– По средата на играта съм, татко.

– Е, и?

– Не мога просто да натисна стоп.

– Няма ли бутон за временно спиране? – попита Кордилия.

– Никой не говори с теб, Дил – озъби се Брендан. – Абе, хора, що не ме оставите на мира?

– Че ти си останал почти сам – натякна Кордилия. – Носът ти е вечно забоден в тъпите игри, гледаш да се измъкнеш от вечеря с нас заради тренировка по лакрос, отказваш да идваш на екскурзии... като че ли нямаш желание да си част от това семейство.

– Ама ти си била истински гений – озъби се Брендан – Разкри ме отвсякъде.

Елинор се наведе напред, взе телефона на баща си и въведе адреса, но го направи наопаки, първо номера, а улицата след това. Кордилия понечи да отговори подобаващо на Брендан, но си каза, че в момента той е в „трудната“ момчешка възраст и може би ръси непрекъснато саркастични подмятания, защото се чувства или мисли, че изглежда недолялан.

Истинският проблем беше къщата. Дори Елинор бе подозрително настроена. Сигурно щеше да се окаже толкова стара, че кой знае колко хора са умрели в нея. Може би е полуразпаднала се, с изметнати кепенци и поне с пет сантиметра наслоена мръсотия; с дърво с щръкнали клони точно отпред и цяла банда досадни съседни, които щяха да зяпат семейство Уокър и да шушукат: „Ето ги нещастниците, които най-сетне купиха тази руина“.

Но какво друго им оставаше? Елинор, Брендан и Кордилия, на осем, дванайсет и петнайсет, бяха убедени, че са в най-неблагоприятната възраст, напълно безпомощни и прецакани.

Затова Брендан продължи да си играе игричката, Кордилия четеше, а Елинор се бързикаше с джипиеса, докато най-сетне не спряха пред „Сий Клиф Авеню“ 128. Останаха с отворени уста в мига, в който погледнаха през прозорците на колата. Досега не бяха виждали подобно нещо.

Текст от 4-та корица

Дж. К Роулинг нарича този бестселър на „Ню Йорк Таймс“ задъхано приключение, експлозивна фентъзи поредица, написана от известния холивудски режисьор Крис Кълъмбъс и автора на бестселъри Нед Визини.

Брендан, Елинор и Кордилия са имали всичко, което са си пожелавали до деня, в който баща им, доктор Уокър, губи работата си. На семейството се налага да се премести в стара викторианска къща, построена от окултния романист Денвър Кристоф. Къщата е колкото стряскаща, зловеща и страшна, толкова и очарователна. Когато децата разбират, че една от съседките им се опитва да ги въвлече в страховитите си планове, те се оказват в праисторическа гора, много далече от познатия им свят.

Кръвожадни варвари кръстосват гората, пирати със свръхестествени сили вилнеят из морето, жадна за власт кралица тормози хората. За да оцелеят, децата трябва да проявят смелост, на която дори не предполагат, че са способни и да се преборят с най-черните си импулси. Ключът към това

приключение може и да е скрит във връзката им с тайното наследство на семейство Кристоф. Докато разплитат загадката, те откриват, че не само семейството им е в опасност... а и целият свят.